

ת"פ 58701/01/20 - מדינת ישראל נגד פאדי דרויש, רעד יאסין

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 58701-01-20 מדינת ישראל נ' דרויש(עציר) ואח'

לפני כבוד השופטת תמר שרון נתנאל
המאשימה מדינת ישראל

נגד
הנאשמים

1. פאדי דרויש (עציר)
2. רעד יאסין (עצור/אסיר בפיקוח)

הכרעת דין

1. בכתב האישום שהוגש בתיק זה הואשמו שני הנאשמים בעבירה של **ניסיון לסחר בנשק** מסוג תת מקלע מאולתר [עבירה לפי סעיפים 144(ב) + 25 + 29 לחוק העונשין התשל"ז-1977] ובנוסף, כל אחד מהם נאשם בעבירה שונה של **החזקת נשק** [עבירה לפי סעיף 144(א) רישא + סיפא, לחוק העונשין התשל"ז-1977]: נאשם 1 הואשם בהחזקת נשק דמוי תת מקלע, מחסנית ותחמושת ואילו נאשם 2 נאשם בהחזקת ארבעה כדורים לנשק, הכל - כמפורט בעובדות כתב האישום.

2. על פי עובדות כתב האישום, בין הנאשמים קיימת היכרות מוקדמת וביום 6.1.2020 או בסמוך לכך הם קשרו קשר לבצע עסקה בנשק (להלן: "**העסקה**").

במסגרת הקשר ולשם קידום העסקה, בתאריך 6.1.2020 החל מהשעה 14:51 התכתבו הנאשמים בהודעות טקסט ובהודעות קוליות באמצעות אפליקציית "whatsapp", בה סיכמו להיפגש בערב ולמכור תת מקלע מאולתר, לאדם אחר שזהותו אינה ידועה למאשימה, עבור סך של 5,500 ₪.

בהמשך להתכתבות ועל מנת להשלים את העסקה בנשק, הגיע נאשם 2, באותו היום בשעה 16:39 אחר הצהריים, לתרשיחא, אולם לבסוף ביטל נאשם 1 את המפגש והם קבעו להיפגש למחרת.

ביום 7.1.2020 נערך חיפוש בביתו של נאשם 1 ובסביבה הקרובה לביתו. במסגרת החיפוש נמצאו בתוך שיח בבית קברות הסמוך לביתו של נאשם 1, חפץ דמוי תת מקלע מסוג קרל-גוסטאב, מאולתר שסוגל לירות כדור או קלע שבכוחם להמית אדם, מחסנית המהווה אבזר לנשק ו- 14 כדורים בקוטר 9 מ"מ, המהווים תחמושת לנשק, אותם החזיק נאשם 1 בלא רשות על פי דין להחזיקם (כל אלה ייקראו, יחדיו, להלן: "**הנשק שנתפס**").

ביום 15.1.2020, נערך חיפוש בביתו של נאשם 2, במסגרתו נמצאה בחדרו של נאשם 2 מזוודה ובה שקית המכילה ארבעה כדורים בקוטר 9 מ"מ המהווים תחמושת לנשק, אותם החזיק הנאשם 2 בלא רשות על פי דין להחזיקם.

3. נטען בכתב האישום, כי במעשיהם המתוארים לעיל ניסו הנאשמים לסחור בנשק בלא רשות על פי דין לעשות כן; נאשם 1 החזיק, בלא רשות על פי דין, חפץ דמוי תת מקלע מאולתר, מחסנית וכדורים, שהם אביזר לנשק ותחמושת לנשק כהגדרתם בחוק ונאשם 2 החזיק, בלא רשות, בכדורים אשר מהווים תחמושת לנשק כהגדרתם בחוק.

תוצאת הכרעת הדין

4. על פי מצוות הדין אומר, תחילה, כי לאחר ששקלתי את כל הראיות שהובאו בפניי, כמו גם את סיכומי הצדדים, החלטתי **לזכות** את שני הנאשמים, **מחמת הספק**, מעבירה של **ניסיון לסחר בנשק**, המיוחסת להם בכתב האישום.

תחת העבירה של ניסיון לסחר בנשק ובהתאם לעובדות שהוכחו, אני **מרשיעה את שני הנאשמים** בעבירה של **קשירת קשר לביצוע פשע - עבירה לפי סעיף 499 לחוק העונשין**, שהיא סחר בנשק.

אני **מזכה** את נאשם 1 מהעבירה של **החזקת נשק - עבירה לפי סעיף 144(א) רישא + סיפא, לחוק העונשין**, בה הואשם בכתב האישום, לגבי הנשק, המחסנית והתחמושת, שנמצאו בתוך השיח ביער בו נמצא הקברות.

אני **מרשיעה** את נאשם 2 בעבירה של **החזקת נשק - עבירה לפי סעיף 144(א) רישא + סיפא, לחוק העונשין**, בה הואשם בכתב האישום, לגבי הכדורים שנמצאו במזוודה בחדרו.

הראיות שהובאו על ידי המאשימה

5. הנשק שנתפס התגלה בתוך שיח (להלן: "**השיח**") שגדל ביער אשר נמצא במרחק של כ- 100 מטרים מביתו של נאשם 1 ובו נמצא גם בית קברות, בו קבור אביו של נאשם 1.

את הקשר בין הנשק לבין נאשם 1 וכן את עבירת הניסיון לסחר בנשק, מבקשת המאשימה לבסס על צירופן של מספר ראיות נסיבתיות ואלה הן:

א. תמונה שנמצאה בטלפון הנייד של נאשם 1 בה מצולם האזור בו נמצא השיח שבתוכו נמצא הנשק וכן תמונת תקריב של שיח, אשר המאשימה טוענת שהוא אותו שיח בו נמצא הנשק.

ב. מסרונים ושיחה קולית שהוחלפו בין הנאשמים ביום 6.1.20 אשר נמצאו בטלפון הנייד של נאשם 1 ובהם מדברים הנאשמים על מכירת נשק ("ברזל") ועל מפגש מתוכנן, לאותו יום, לביצוע המכירה וכן תמונה של נשק הנראה כתת מקלע, ששלח נאשם 1 לנאשם 2 ביחד עם המסרונים.

ג. התנהגות נאשם 1 אשר, לשיטת המאשימה, היא התנהגות מפלילה; הטלפון הנייד של נאשם 1 נמצא ברכבו בעוד שהנאשם אמר שהוא נפל לו בדרך וסתירות בדבריו של נאשם 1 בנוגע לצילום התמונות שנמצאו בטלפון שלו.

ד. התחמושת שנמצאה בביתו של נאשם 2 והתנהגותו של נאשם 2 אשר הסתיר את הטלפון שלו מפני המשטרה.

הרשעה על פי ראיות נסיבתיות

6. גם המאשימה אינה חולקת על כך שאין כל ראיה ישירה אשר קושרת את נאשם 1 להחזקת נשק ומסכימה שהיא מבססת את טענתה לפיה יש להרשיע את נאשם 1 בעבירה של החזקת הנשק שנתפס, על ראיות נסיבתיות.

7. ראיות נסיבתיות הן ראיות שבראיתן כמכלול, האפשרות הסבירה **היחידה** העולה מהן היא אשמתו של הנאשם. בפסק הדין שניתן לאחרונה בבית המשפט העליון - ע"פ 517/19 שמאך אבו עמאר נ' מדינת ישראל (6.7.2020) (להלן: "ענין אבו עמאר") סיכם כבוד השופט מינץ את האופן בו על בית המשפט לבחון האם ראיות נסיבתיות שהובאו בפניו מוכיחות את אשמתו של הנאשם מעבר לספק סביר ואין טוב מאשר להביא את דבריו, כלשונם:

"כוחן של ראיות נסיבתיות אינו נופל מכוחן של ראיות ישירות, וניתן להרשיע נאשם על סמך ראיות נסיבתיות בלבד. עם זאת, יש הכרח כי המסקנה המפלילה תהיה המסקנה ההגיונית היחידה העולה ממכלול הראיות הנסיבתיות. לצורך הגעה למסקנה זו, יש לבחון את מכלול הראיות ואת הסבריו של הנאשם וגרסתו העובדתית החלופית באספקלריה של ההיגיון, השכל הישר וניסיון החיים. ככל שקיימת גרסה עובדתית חלופית, המועלית על ידי הנאשם או המתגלה מהעובדות אשר הוכחו בפני בית המשפט, ממנה עולה מסקנה אפשרית אחרת מלבד המסקנה המרשיעה, יהיה די בכך לשם זיכוי מהאשמה המיוחסת לו. אולם, אין די בכך שתתקיים מסקנה חלופית דחוקה, תיאורטית או מופרכת, היכולה לעלות מחומר הראיות, כדי להקים ספק סביר באשמתו של הנאשם, אלא נדרשת מסקנה חלופית סבירה שיש לה אחיזה בחומר הראיות (ראו: ע"פ 2460/15 ג'בארין נ' מדינת ישראל, פסקאות 51-52 (4.5.2016) [פורסם בנבו]; ע"פ 8823/12 שבתאי נ' מדינת ישראל, פסקה 19 (1.7.2014) [פורסם בנבו]. עיקר כוחן של הראיות הנסיבתיות הוא **במשקלן הכולל והמצטבר ובהצטרפותן למארג ראיתי אחד** (ראו: ע"פ 10033/17 שאכר נ' מדינת ישראל, פסקה 26 (11.12.2019) [פורסם בנבו] (להלן: עניין שאכר); ע"פ 7007/15 שמיל נ' מדינת ישראל, פסקה 22 (5.9.2018) [פורסם בנבו])" (ההדגשות, כאן ובהמשך, אינן במקור).

בית המשפט העליון ציין את המבחן התת-שלבי המקובל לבחינתן של ראיות נסיבתיות וכך אמר: "בשלב הראשון

נבחנת כל ראיה נסיבתית בפני עצמה, כדי לקבוע האם ניתן להשתית עליה ממצא עובדתי. שלב זה זהה במהותו לבחינתה של ראיה ישירה על ידי בית המשפט, ובמסגרתו נבחנת עוצמתה, מהימנותה ודיותה של הראיה, כדי להבטיח שהראיה היא ראית אמת..."

"בשלב השני נבחנת המסכת הראייתית כולה, כדי לקבוע האם היא מובילה למסקנה לכאורית לפיה הנאשם אכן ביצע את המעשים המיוחסים לו, זאת בהסתמך על ניסיון החיים והשכל הישר. המסקנה המפלילה עשויה להתקבל גם מצירופן של מספר ראיות נסיבתיות, אשר כל אחת מהן כשלעצמה אינה מספיקה לצורך הפללה, אולם משקלן המצטבר בהשתלבותן יחדיו הוא משקל ראיתי מפליל..."

"בשלב השלישי נבחנים הסברים חלופיים למערכת הראיות הנסיבתית, אשר עשויים לשלול את המסקנה המפלילה שקמה בשלב השני. על פי רוב, בית המשפט יבחן בשלב זה את התזה המפלילה של התביעה אל מול גרסתו העובדתית החלופית של הנאשם ויקבע האם מכלול הראיות הנסיבתיות שולל את גרסתו והסבריו של הנאשם, או שיש בהם להקים ספק סביר באשמתו. אין די בהסבר תמים לכל ראיה נסיבתית בפני עצמה, שכן בחינת המסקנה המרשיעה נעשית כמכלול. על כן נדרש הנאשם להציע גרסה חלופית שלמה המתייחסת למכלול הראיות נגדו (ע"פ 2661/13 יחיב נ' מדינת ישראל, פסקה 39 (18.2.2014) [פורסם בנבו] (להלן: עניין יחיב)). על ההסבר החלופי להיות מתקבל על הדעת ומבוסס במידה כלשהי על המסכת הראייתית הקיימת, ואין די בהסבר מאולץ, תיאורטי או כזה שאינו מתיישב עם השכל הישר וניסיון החיים (ע"פ 4456/14 קלנר נ' מדינת ישראל, פסקה 14 לפסק דינו של השופט ע' פוגלמן (29.12.2015) [פורסם בנבו]). ככל שלא קיים הסבר חלופי המתקבל על הדעת, והמסקנה המפלילה נותרת בגדר המסקנה ההגיונית היחידה, ניתן להרשיע את הנאשם בהסתמך על הראיות הנסיבתיות שנגדו". ראו גם: ע"פ 8948/12 איהאב נמר נ' מדינת ישראל (01.02.2016).

בחינת הראיות

8. אבחן, כעת, כל אחת מהראיות עליהן נסמכת המאשימה, את עוצמתה ואת השאלה איזה ממצא עובדתי ניתן לבסס עליה, אם בכלל.

9. אפתח בראיות שהביאה המאשימה להוכחת העבירה של החזקת נשק, בה מואשם נאשם 1. הראיות היחידות שבידי המאשימה לקשר בין נאשם 1 לבין התת מקלע שנמצא בתוך השיח הן הימצאות השיח בקרבת ביתו של נאשם 1 והתמונות שפורטו בסעיף 5' לעיל.

לאחר שבחנתי את התמונות עליהן נסמכת המאשימה, הגעתי למסקנה שהן אינן מבססות ממצא עובדתי בדבר קשר בין הנשק לבין נאשם 1. להלן נימוקיי;

10. אין חולק שהשיח אשר בתוכו המשטרה מצאה את הנשק, נמצא במרחק של כ- 100 מ' מביתו של נאשם 1, אך גם אין חולק שמדובר ביער בו מצוי בית קברות, שהוא אזור פתוח, שלידו נמצאים בתי מגורים רבים, פרט לבית המגורים של נאשם 1 ובו מצוי גם קבר אביו של נאשם 1.

החוקר אמל בדר צילם את השיח בו נמצא הנשק, הן מרחוק - תמונה 9 במוצג ת/12 בה השיח שבתוכו נמצא הנשק נראה בין שני העצים, מאחוריהם, (להלן: "תמונה 9") והן מקרוב - תמונה 5 במוצג ת/12 (להלן: "תמונה 5"). בטלפון של נאשם 1 נמצאה תמונה שנראה כי צולמה באותו מקום כמו תמונה 9 (תמונה 19 במוצג ת/51ג', להלן: "תמונה 19") וכן תמונה בה מצולם, מקרוב, שיח אשר דומה לשיח שנראה בתמונה 5 (תמונה 20 במוצג ת/51ג', להלן: "תמונה 20").

לטענת המאשימה, השיח עליו מצביע אמל בתמונה 5, הוא אותו שיח שצולם על ידי נאשם 1 בתמונה 20. טענה זו לא הוכחה.

11. נאשם 1, המכיר את המקום היטב, אישר כי תמונות 19 ו-9, צולמו באותו מקום (עמ' 147 לפרו' שו' 9-11). לעומת זאת, הוא לא אישר שהשיח הנראה בתמונה 20, הוא אותו שיח הנראה בתמונות 9, 19 ו-5. כבר בהודעתו במשטרה אמר נאשם 1 שהשיח שבתוכו נתפס הנשק, גדול יותר מהשיח המצולם אצלו בטלפון (ת/46 עמ' 6 שו' 159-160).

12. ב"כ המאשימה הצביע בפניי, בסיכומיו, על חלקים בשיחים שבתמונות 5 ו-20, שלדעתו נראים זהים, בניסיון לשכנעני שמדובר באותו שיח. מנגד - בא כוחו של נאשם 1 הצביע בפניי על חלקים בשיחים המצולמים בתמונות אלה, שלדעתו נראים שונים וטען כי אין מדובר באותו שיח.

13. בחנתי, וחזרתי ובחנתי את התמונות, אך לא אוכל לקבוע אם מדובר באותו שיח, אם לאו. ההשוואה בין התמונות קשה, שכן השיחים מצולמים ממרחקים שונים ומזוויות שונות. בנוסף, בתמונה 20 נראים פרחים קרוב לחלקו הקדמי העליון של השיח, אשר אינם נראים בתמונות 5, 9 ו-19. בנוסף, בין התמונות שבמוצג ת/12 (הן התמונות שצילמה משטרה) נמצאת תמונת תקריב נוספת של השיח, שצולמה על ידי המשטרה, היא תמונה מס' 6 וגם בה לא נראים הפרחים הנראים בחלק העליון של השיח אשר בתמונה 20. ייתכן שבשל הזמן שעבר בין הצילומים חלו שינויים כאלה ואחרים בשיח או בפרחים (שלפי תמונה 20 נראה שאין הם שייכים לשיח המצולם בה אלא, ככל הנראה לעץ שגדל בסמוך), אולם אין די באפשרות כזו כדי שייקבע כי מדובר באותו שיח.

14. לא ניתן לסמוך ממצא של זהות בין השיחים על עדותו של הבלש אבי אברהם בעמ' 72 - 74 לפרוטוקול. העד אמנם אמר שזה אותו שיח "פשוט תמונה אחת רחוקה ואחת יותר קרובה" (עמ' 72 שו' 23-24), אך, בהשוואת התמונות, אין לעד יתרון על פני בית המשפט או כל מי שמביט בהן ואין בה כדי להוסיף תמיכה ראייתית לטענת המאשימה בעניין זה. ודוק: אין מדובר בהשוואה בין תמונות 1 ו-2 למוצג ת/12, שם ניתן לראות בבירור, כי מדובר בתמונות שצולמו באותו מקום, אלא בהשוואה בין השיחים, אשר איננה מאפשרת קביעה שמדובר באותו שיח.

זאת ועוד - בתיק המוצגים מצוי מזכר שנערך על ידי החוקר אמל בדר (מוצג ת/25) בו כותב אמל שמהיכרות את האזור ומבדיקה שהוא ערך באזור בית הקברות, הוא לא מצא "**ערימה נוספת של זבל או של אבנים ועפר מלבד הערימה הקטנה שעליה השיח שמתחתיו נמצא הנשק**". מטעמים השמורים עמו לא התייחס אמל לשאלה האם

באותו אזור נמצאים שיחים דומים נוספים. בצד שמאל של תמונה 20 נראות אבנים בודדות, אולם בשום פנים ואופן לא ניתן לקבוע שמדובר באבנים הנראות לצד השיח בתמונה 5. לא ניתן, אפוא, לקבוע שמדובר באותו שיח.

15. יתירה מזו - אמנם, בית משפט רשאי לקבוע ממצאים על פי מה שענינו רואות בתמונות (או בסרטונים) אולם במקרה זה עמדו בפני המאשימה אמצעים שונים על מנת לבדוק אם השיח אשר צולם על ידי נאשם 1 בתמונת התקריב (תמונה 20) הוא השיח שבו נמצא הנשק (תמונות 5 ו-6); יכולה הייתה המאשימה לצלם את השיח שבתוכו נמצא הנשק מאותו מרחק ומאותה זווית בהם צולמה תמונה 20. בנוסף, ככל שמדובר באותו שיח, יכולה הייתה המאשימה להמציא חוות דעת של מעבדת התמונות של המטה הארצי, אשר תוכיח זאת. משלא עשתה כן ומשלא נראית זהות מספקת בין השיחים בשתי התמונות ונכח האמור לעיל, אני קובעת כי המאשימה לא הוכיחה שמדובר באותו שיח.

16. עוד חשוב לציין, כי תמונות 19 ו-20, שבת/51ג', אינן התמונות היחידות של עצים ושל שיחים שנאשם 1 צילם ונמצאו בטלפון הנייד שלו. בטלפון נמצאו תמונות נוספות של נוף, עצים ושיחים (ראו תמונות מס' 7-8 וכן 14-17 למוצג ת/51ג') שחלקן צולם, גם הוא, ביער בו נמצא בית הקברות. עובדה זו משמיטה את הקרקע תחת רגלי תמיהתה של המאשימה - מה יש לו לנאשם 1 לצלם תמונות של נוף, עצים ושיחים. נאשם 1 אמר במשטרה שהוא סתם מצלם את היער (ת/46 עמ' 7 שו' 163-164) ובבית המשפט אמר שהוא מצלם מתוך שעמום. אינני רואה סתירה בין הדברים ואין הם בלתי סבירים.

17. משקבעתי כי המאשימה לא הוכיחה שהשיח המצולם בתמונה 20 הוא השיח המצולם בתמונות 5 ו-6, אין תמונה 20 יכולה להוות ראיה כלשהי נגד מי מהנאשמים.

18. ללא הוכחה כי בתמונה 20 צולם השיח שבו נמצא הנשק, אין משמעות רבה, אם בכלל, לתמונה מס' 19. תמונה 19 היא תמונה של נוף (אדמה, עצים ושיחים) אשר ביער בו נמצא בית הקברות. נאשם 1 אמר שהוא מצלם תמונות דומות וכי תמונה זו צולמה על ידו עת הלך בשביל של בית הקברות, על מנת לעבור לצדו האחר (השביל סומן על ידו על גבי תמונה 19 שבמוצג ת/51ג').

המאשימה לא סתרה קיומו של שביל במקום וכאמור - בטלפון של נאשם 1 נמצאו תמונות דומות לתמונה 19, כגון תמונות 14, 15 ו-16 למוצג ת/51ג'. בנסיבות אלה, לא ניתן לקבוע שנאשם 1 צילם את תמונה 20, דווקא בשל השיח הנראה בה.

תמונות כלי נשק בטלפון של נאשם 1

19. בטלפון של נאשם 1 נמצאו תמונות רבות של כלי נשק, מסוגים שונים. נאשם 1 טוען שהוא חובב כלי נשק ולכן הוא מוריד תמונות שלהם מהאינטרנט. אחת מתמונות הנשק שהוריד נאשם 1 מהאינטרנט, נשלחה על ידו לנאשם 2, במסגרת המסרונים בהם דובר ביניהם על מכירת נשק.

20. בטרם אתייחס למסרונים אצין, כי המשטרה סברה שתמונה מס' 21 במוצג ת/51ג' (אשר נמצאה בטלפון של נאשם 1, להלן: "**תמונה 21**") בה נראה, לטענת המשטרה, נשק מסוג תת-מקלע, צולמה על ידי נאשם 1 בביתו. סברה זו ביססה המשטרה על המרצפות עליהן מונח הנשק בתמונה 21.

בתיק החקירה נמצאים צילומים שצילמה המשטרה (מוצג ת/22ב') ובה נראה הריצוף בביתו של נאשם 1. על התמונה כתב אמל, כי התמונות תואמות לתמונות שצולמו בטלפון של נאשם 1. ראו גם מזכר של אמל בעניין זה ת/22א', בו הוא כותב שמדובר באותו ריצוף.

אלא, שבמבט מוקפד יותר בתמונה 21 [אשר נעשה בעקבות דברי הסנגור באולם בית המשפט במהלך שמיעת הראיות בתיק] התברר כי תמונה זו (בה נראה נשק) לא צולמה בביתו של נאשם 1. בתמונה 21 רואים, בבירור, שהנשק מצולם על מדרגה, בעוד שאין חולק שבביתו של נאשם 1 כלל אין מדרגות. בנוסף, על אף שהריצוף הנראה בתמונה דומה באופן כללי לריצוף שבביתו של נאשם 1, מבט יותר ממוקד בתמונה 21 מראה, בוודאות, שמדובר בריצוף שונה מהריצוף הנראה בתמונות שצילמה המשטרה בביתו של נאשם 1 (תמונות 1 ו- 3 אשר בת/22).

21. מוצג ת/22ב, על האמור בו, מהווה דוגמא לטעות העלולה לקרות כאשר אין מקפידים על בחינת מדוקדקת וראויה של הראיות וממהרים להסיק מסקנות וטוב עשה ב"כ המאשימה משלא חזר על "ראייה" זו בסיכומיו.

המסרונים, התמונות וההודעה הקולית

22. בטלפון של הנאשם נמצאו, כאמור, מסרונים, שהוחלפו בינו לבין נאשם 2 (ת/34) שזו תמציתם (מתוך תמלול שנעשה על ידי המשטרה - ת/64):

נאשם 1: "...איפה נעלמת, מתגעגעים... תקשיב יש ברזל למכירה". בהודעה נוספת כותב נאשם 1: "עם חמישים כדורים הקופסה חדשה משהו אש".

נאשם 2: "5,000". נאשם 1: "בסדר" נאשם 2: "תקשיב אני אגיד לו 5,500 אתה תשאיר אותם אתך ואחרי זה אני אקח אותם ממך" וכן: "תקשיב, כשאתקשר אליך תגיד לי 5,500 והברזל שלך. 5,500 אל תרד". נאשם 2: "הכסף מוכן".

בהמשך קובעים הנאשמים שנאשם 2 יגיע לכפר למחרת בשעה שש. נאשם 2: "... כשאבוא אתקשר ותגיד לי לאן לבוא" נאשם 1: "אתה תגיע לכפר תתקשר אליי תוך שתי דקות תהיה מחוץ לכפר". בין היתר הם מדברים על כך "שיש לו ניירת".

בטלפון נמצאו גם הודעות קוליות מיום 6.6.20, שתומללו, על ידי החוקר אמל, בהן מדברים שני הנאשמים על פגישה, אך לא על המועד בו היא תתקיים.

23. מההודעות הנ"ל עולה בבירור, תכנון למכור נשק (המכונה "ברזל"). אמנם, אין מצוין סוג הנשק, אך נשלחה תמונה של נשק הנראה כתת-מקלע (המשטרה לא המציאה חוות דעת באשר לסוג הנשק, אך אין חולק שאין מדובר בנשק שנתפס). מהמסרונים עולה שהנאשמים מתכננים למכור נשק לבחור שיצר קשר עם נאשם 2. הם מדברים על המחיר שידרשו ונאשם 2 מאשר לנאשם 1 שהכסף ישנו. בנוסף, הם מתכננים להיפגש למחרת לשם ביצוע העסקה.

הנאשמים אינם מדברים על סוג הנשק. המאשימה טוענת, שבתמונת הנשק ששלח נאשם 1 לנאשם 2, ביחד עם המסרונים, נראה נשק מסוג קרל-גוסטאב - אותו סוג נשק שנמצא בתוך השיח, אם כי היא מסכימה כי אין מדובר בתמונה של אותו נשק. עם זאת, לצורך הוכחת קשירת קשר לביצוע סחר בנשק, אין צורך להוכיח שבידי הנאשמים היה נשק.

24. הנאשמים מכירים ממקום העבודה (ת/49 עמ' 5 שו' 106-111; ת/45 עמ' 2 שו' 4-8; ת/44 עמ' 3 שו' 30) בהודעתו מיום 21.1.10 אמר נאשם 1 שהוא צחק עם נאשם 2 ושנראה לו שנאשם 2 "לקח את זה רציני" (ת/43 עמ' 3 שו' 20-25). לדבריו (אשר לא נסתרו) תמונת הנשק שהוא שלח לנאשם 2 ביחד עם המסרונים נלקחה על ידו מהאינטרנט (הודעתו ת/49 עמ' 5-6).

לעומתו, נאשם 2 בהודעותיו במשטרה (ת/39, ת/38, ת/37, הרחיק את עצמו מנאשם 1, הכחיש שיש ביניהם קשרים ואף הכחיש שהגיע לתרשיחא. כאשר הוצגו בפניו המסרונים, אמר שהוא פחד מנאשם 1 וחשש שהוא עושה לו תרגיל ולכן "זרם" אותו (הודעתו מיום 18.1.20 - ת/37 עמ' 2-3). לאחר מכן אמר (ללא כל בסיס עובדתי) שהוא לא שלח את המסרון בו הוא מבקש מנאשם 1 שיגיד שהוא רוצה 5,500 ₪ בתמורה לנשק (ת/37 עמ' 3 שו' 44-47) ובהמשך שוב אמר שהוא פחד שנאשם 1 רוצה "להפיל" אותו. בהודעותיו הנוספות הוא סירב לענות, עניינית, על רוב השאלות.

25. איני מאמינה לגרסתו של נאשם 1 לפיה הוא "צחק" עם נאשם 2 במסרונים. דבריו לפיהם הוא מכיר את נאשם 2 מהעבודה והם אינם חברים, אינם עולים בקנה אחד עם האופן בו הם פונים זה אל זה במסרונים ואינם עולים בקנה אחד עם הצעה "בצחוק" למכור נשק. בנוסף, תוכן המסרונים (ראו הציטוטים בסעיף 22 לעיל) מעיד על רצינותם ועל כוונה למכור נשק, לאדם מסוים במחיר מסוים.

נאשם 2 בחר שלא להעיד. בהודעותיו במשטרה מסר נאשם 2 שהוא פחד מנאשם 1, אולם לא הובא בפני כל הסבר לכך - לא על ידי נאשם 2 (אשר שתק בחקירתו) ולא על ידי נאשם 1 אשר העיד, ולא הובאה בפני סיבה **כלשהי** שיש לנאשם 2 לפחד מנאשם 1.

26. התנהגותו של נאשם 2 ביחס לטלפון היא התנהגות מפלילה, המעידה על ניסיון להסתיר את המסרונים מהמשטרה; הוא נתן את הטלפון לעדת התביעה גב' אמנה, העובדת עם נאשם 2 ואמר לה לא למסור אותו לאיש (הודעת אמנה - ת/70). נאשם 2 הסביר את מסירת הטלפון לאמנה בכך שבכל פעם המשטרה לוקחת לו את הטלפון ואיננה מחזירה לו אותו והוא לא רצה שתעשה כך גם הפעם (הודעתו ת/38 שו' 58), אך הוא לא מסר גרסה זו בבית

המשפט מאחר שבחר לשתוק ולכן לא ניתן לקבל הסבר זה.

27. סירובו של נאשם 2 להעיד ושתיקתו בבית המשפט, לאחר שמשמעות שתיקתו ותוצאותיה הוסברו לו על ידי שוב ושוב, פועלת לרעתו ומחזקת, לגבי, את הראיות העולות מהמסרונים, מהם עולה עבירה של קשירת קשר לסחר בנשק. אמנם, שתיקת נאשם 2 בבית המשפט איננה יכולה לפעול לרעת נאשם 1 אולם, כאמור, לגבי נאשם 1 האמור במסרונים ודחיית גרסתו על ידי, מהנימוקים שפורטו לעיל, מהווים הוכחה מספקת נגדו, לביצוע עבירה של קשירת הקשר.

28. עבירת הקשר קבועה בסעיף 499(א) לחוק העונשין, בהגדרה לקונית, שאיננה מפרטת מה ייחשב לקשר וזו לשון הסעיף:

"(א) הקושר קשר עם אדם לעשות פשע או עוון, או לעשות במקום שמחוץ לישראל מעשה שהיה בגדר פשע או עוון אילו נעשה בישראל והוא עבירה גם לפי דיני אותו מקום..."

סעיף 499(ב) לחוק העונשין קובע, כי:

"(ב) הקושר קשר יישא באחריות פלילית גם על עבירה שלשמה נקשר הקשר או שנעברה לשם קידום מטרתו, רק אם היה צד לעשייתה לפי סימן ב' לפרק ה'."

29. בפסיקה נקבע כי לעניין עבירה מושלמת של קשירת קשר אין צורך בהסכמה לגבי כל פרטי הביצוע, אלא די בהוכחת רצון משותף לבצע בצוותא עבירה מסוימת, אם כי לאו דווקא עבירה קונקרטית במועד מוגדר. ראו: ע"פ 330/85 דוד נ' מדינת ישראל, פ"ד מ(2) 29, 33 (1986) (18.03.1986).

עבירת הקשר היא עבירה עצמאית, העומדת על שתי רגליה, ובניגוד לעבירת הניסיון, אין היא נגזרת מהעבירה המושלמת - ע"פ 441/72 מרדכי בשן (אגמיו) נ' מדינת ישראל, פ"ד כז(2) 141, 150 (1973) (17.05.1973). "תכלית העבירה היא ללכוד את ההתארגנות העבריינית כבר בשלב הראשוני של התכנון המוקדם של הביצוע בצוותא, והיא נשלמת עם 'ההסכם' בין הקושרים. מכאן המאפיין של עבירת הקשר, כעבירה של העמדה בסכנה העומדת ברשות עצמה" - ע"פ 11068/08 מדינת ישראל נ' אמיר סנקר (12.07.2010).

30. בענייננו, הוכח הסכם בין הנאשמים למכור נשק; מהמסרונים עולה שמדובר בנשק; שיש להם קונה (שיובא על ידי נאשם 2); שנקבעו מחיר ומועד לביצוע העסקה. העובדה שהעסקה (ככל שידוע) לא יצאה לפועל איננה משנה דבר. עבירת הקשר הושלמה, עם התגבשות ההסכם בין שני הנאשמים ועם התגבשות כוונתם למכור נשק ואין צורך בביצוע צעד כלשהו לשם הגשמת מטרה זו.

המסרונים במקרה זה, כמו גם גרסתו הבלתי אמינה של נאשם 1 לגביהם ושתיקתו של נאשם 2 (המחזקת את הראיות נגד נאשם 2) מוכיחים גם את היסוד העובדתי וגם את היסוד הנפשי של העבירה, שהיא הסכמה לפעול יחדיו למען המטרה הפסולה, במקרה דנן - רצון משותף, לבצע עבירה של סחר בנשק. כמו שאין צורך להוכיח את זהותו של הקורבן המיועד לעבירת הקשר (ראו עניין סנקר) כך אין צורך להוכיח מהו הנשק הספציפי בו התכוונו הנאשמים לסחור. ודוק: במקרה דנן עולה מהמסרונים שהנאשמים מדברים על נשק מסוים, גם אם הם אינם מציינים את סוגו.

לפיכך, אני מרשיעה את שני הנאשמים בעבירה של קשירת קשר לביצוע עבירת סחר בנשק.

31. למען הסר ספק יובהר, כי האפשרות לפיה הראיות יהוו בסיס להרשעה בעבירה של קשירת קשר הועלתה כבר בסמוך לתחילת המשפט וכי לנאשמים ניתנה הזדמנות להתגונן מפניה והם אף טענו בנוגע לעבירה זו בסיכומיהם.

עבירת הניסיון המיוחסת לנאשמים בכתב האישום

32. השאלה היא, האם הוכח שהעבירה של קשירת קשר למכירת נשק יצאה מגדר קשירת הקשר והגיעה לגדר עבירה של ניסיון לסחר בנשק.

לטעמי התשובה על כך שלילית;

33. עבירת הניסיון מוגדרת בסעיף 25 לחוק העונשין, על דרך השלילה, כאשר "אבן הבוחן" היא השאלה האם המעשים שעשה הנאשם הם מעבר להכנה בלבד, כדלקמן:

"אדם מנסה לעבור עבירה אם, במטרה לבצעה, עשה מעשה שאין בו הכנה בלבד והעבירה לא הושלמה".

כלומר - מעשי הכנה לביצוע עבירה, אינם נחשבים ניסיון; רק ככל שנאשם החל בביצוע העבירה, בפועל, ניתן לומר שהוא ביצע ניסיון לעבור את העבירה (ובלבד, כמובן, שהעבירה לא הושלמה).

34. הפסיקה גיבשה שני מבחנים להבחנה בין "הכנה בלבד" לבין ניסיון;

א. מבחן "הקרבה המספקת", על פיו "שלב הניסיון מתחיל מרגע שנעשה מעשה 'המקרב את תהליך ביצועה של העבירה המושלמת'. יש לבחון אם מעשי הנאשם קירבו אותו להשלמת העבירה "וככל שבוצעו חלקים רבים יותר מ'שרשרת העבירה' והמבצע היה קרוב יותר להשלמתה, כך נקל לראות במעשיו 'ניסיון'". אין, בהכרח, צורך בקיום סמיכות של זמן ומקום להשלמת העבירה.

ב. מבחן "החד משמעות", על פיו על המעשה החורג מגדר הכנה, להעיד "באופן ברור וחד משמעי על המטרה העבריינית הקונקרטית ואינו מוביל למספר התנהגויות אפשריות [...] המבחן המקובל לבחינת ההתנהגות הוא מבחן 'הסרט האילם', כאילו היינו צופים בסרט אילם, בו ניתן לראות רק את שרשרת הפעולות של המבצע. מנקודת הזמן בו נתבררה לצופים מטרת המעשים, מתממש מבחן החד משמעות ומתחיל שלב הניסיון. ... לפיכך, גם מעשה ראשוני ביותר יכול שייחשב לניסיון, כל עוד משתמע ממנו באופן חד משמעי כוונתו הפלילית של העושה ...". ראו: ע"פ 3806/16 ליאור בלטי נ' מדינת ישראל (23.05.2019) (להלן: "ענין בלטי").

35. בעניין בלטי נעשו פעולות רבות "בשטח", שנועדו להגשים את תכנית הרצח, לרבות סיור מקדים בשטח; חלוקת תפקידים; הנחה ברכב של רוב הציוד הנדרש לביצוע הרצח ורכישת כפפות וניתנה הוראה להוציא את כלי הרצח ממקום המסתור. אלא, שלא עלה בידם להמשיך בביצוע תכניתם, מאחר שבשלב זה הם נעצרו על ידי המשטרה. בנסיבות אלה נקבע כי מעשיהם עברו את שלב ההכנה ונכנסו לגדר עבירת הניסיון.

לעומת זאת, בעניין הררי - ע"פ 5927/11 אבנר הררי נ' מדינת ישראל (23.08.2012) אליו הפנתה המאשימה, אישר בית המשפט העליון את קביעתו של בית המשפט המחוזי לפיה על אף שהתנהלות הנאשמים סביב ביתו של הקורבן מעוררת חשד שאכן היה בכוונתם להוציא את תכניתם אל הפועל, חשד זה נחלש לאור נתונים נוספים, כגון פרק הזמן (40 דקות) בו הם שהו במקום בלי להוציא את תכניתם לפועל, היעדרם של אנשים מסוימים מהזירה; העובדה שהם לא נשאו על עצמם את האקדח באמצעותו תכננו לבצע את הרצח ועוד. בית המשפט קבע, כי נוכח כך "לא ניתן לשלול את האפשרות שאף פעולות חשודות אלה אינן אלא פעולות הכנה, שנעשה ניסיון להסוותן באמצעים שונים כגון שימוש בטלפון 'מבצעי' או שימוש באופן שנועד שנעשה בו שימוש ללא רשות ושלוות הזיהוי שלו הוחלפה".

הובהר, כי "שלב הניסיון יתחיל בנקודה בה יהיה ברור למתבונן מבחוץ, באופן חד משמעי, כי העושה מתכוון לבצע את העבירה, ואין זה משנה באיזה קרבה הוא נמצא להשלמתה (מבחן זה מוכר גם בשם 'מבחן הסרט האילם'". ראו גם: ע"פ 8449/17 פלוני נ' מדינת ישראל (16.06.2019).

בע"פ 4711/03 רובין אבו זייד נ' מדינת ישראל (15.01.2009) אליו הפנתה המאשימה, קבע בית המשפט העליון, בנוגע לעבירת ניסיון לרצח, כי "היסוד העובדתי הנדרש לשם הרשעה בעבירה זו הינו כי המעשה שבוצע על-ידי הנאשם ייצא מגדר פעולת הכנה בלבד ויהווה חוליה בשרשרת המעשים שאמורה להביא בסופו של דבר לביצועה של עבירת הרצח המושלמת" וראה בכך שהנאשם ירה מספר יריות לעבר הקורבן, קיום היסוד העובדתי הדרוש בעבירה" (שם, פסקה 46). יריות לעבר הקורבן הן, בבירור, מעשה החורג מגדר פעולת הכנה. לא כך, בענייננו.

36. בענייננו, המעשה היחיד עליו נסמכת המאשימה היא הגעתו של נאשם 2 לתרשיחא, כפי שהנאשמים סיכמו במסרונים. נאשם 1 אישר שנאשם 2 הגיע לתרשיחא אך טען שהוא אינו יודע אם הוא בא בעניין הנשק "הוא פשוט בא" (ת/45 עמ' 2 שו' 10).

אין כל הוכחה כי נעשו פעולות כלשהן מעבר לכך; על אף שלפי המסרונים רוכש הנשק היה אמור להגיע גם הוא לתרשיחא, אין הוכחה בדבר יצירת קשר או תיאום כלשהו אתו; אין הוכחה שהרוכש הפוטנציאלי הגיע לתרשיחא, ואין הוכחה שהנאשמים הביאו נשק למפגש. נאשם 1 מאשר בהודעתו כי נאשם 2 אמנם בא אליו לתרשיחא, אך טוען שהוא בא לבד, שלא היה נשק, שהם דיברו קצת ושנאשם 2 חזר לביתו. דברים אלה לא נסתרו.

בנסיבות אלה, לא ניתן לקבוע שהגעת נאשם 2 לתרשיחא הייתה לשם מכירת הנשק באותו מעמד וגם אם כן - הרי מדובר בפעולה מינורית וראשונית ביותר (אם בכלל) אשר לא קידמה את ביצוע עסקת הנשק. אין בפעולה זו את אותה "**קפיצה איכותית**" הנדרשת, כאמור בעניין הררי (שם, פסקה 64) לשם "העברת" המעשים משלב של הכנה לשלב של ניסיון. לפיכך, הגעת נאשם 2 לתרשיחא, איננה יכולה להיחשב כפעולה של תחילת ביצוע העבירה של סחר בנשק. לכל הפחות קיים בכך ספק וספק זה פועל לזכות הנאשמים.

37. לפיכך, **אני מזכה את הנאשמים, מחמת הספק, מעבירה של ניסיון לסחר בנשק. אני מרשיעה את שני הנאשמים בעבירה של קשירת קשר לביצוע פשע, עבירה על סעיף 499 לחוק העונשין.**

העבירה של החזקת נשק המיוחסת לנאשם 1

38. ב"כ המאשימה טוען, שהצטברות הראיות הנסיבתיות ומבט עליהן, כמכלול, מחייבים הרשעת נאשם 1 בעבירה של החזקת הנשק שנתפס. לטענתו, יש לראות כל ראיה נסיבתית, כמחזקת את הראיות הנסיבתיות האחרות.

ציינתי לעיל את המבחן התלת-שלבי, בו יש לבחון ראיות נסיבתיות והגיעה העת ליישם אותו על הראיות שהביאה המאשימה במקרה דנן.

39. ב"כ המאשימה טוען שהמסרונים מהווים ראיה נסיבתית לעבירה של החזקת הנשק שנתפס. לדעתו, ההסתברות שנאשם 1 מחליף מסרונים עם חבר על לנשק מאותו סוג ודגם, המתייחסים לתאריכים 5 ו- 6 בינואר ושהנשק נתפס ב- 7 בינואר, ללא שיש קשר בין הנשק שנתפס לבין המסרונים, היא זניחה לחלוטין.

ודוק: המאשימה איננה טוענת שהנשק שהנאשמים התכוונו למכור, על פי המסרונים, הוא הנשק שנתפס ולא למותר לציין שהיא אף לא הוכיחה שהנשק בתמונה ששלח נאשם 1 לנאשם 2 הוא "מאותו סוג ודגם של הנשק שנתפס". לדברי ב"כ המאשימה, סביר שברשות מי שסוחר בנשק יש מספר כלי נשק. ייתכן שסביר להניח כך, אולם במשפט פלילי יש להוכיח אשמה לא ברמה של "סביר להניח" אלא ברמה של מעל לספק סביר. בהעדר כל ראיה ברורה הקושרת בין נאשם 1 לנשק שנתפס, לא ניתן להרשיעו בהחזקת הנשק הזה דווקא, רק משום שהוא תכנן למכור נשק.

בהקשר לכך יצוין, כי תמונת הנשק ששלח נאשם 1 לנאשם 2 ביחד עם המסרונים, הורדה על ידו מהאינטרנט

וכך גם תמונות נוספות של כלי נשק שנמצאו בטלפון שלו. עצם העובדה שהנאשמים תכננו למכור נשק, איננה יוצרת קשר בין תכניתם לבין הנשק שנתפס, דווקא, וגם הצטברות שאר הראיות, אינה מוכיחה קשר שכזה.

40. הראיתי לעיל, כי לא ניתן לקבוע שתמונת השיח שצולמה על ידי נאשם 1 היא תמונה של השיח שבתוכו נמצא הנשק שנתפס וכי בטלפון של נאשם 1 נמצאו תמונות נופ של היער בו מצוי בית הקברות, כך שהתמונה של האזור בו נמצא הנשק שנתפס לא רק שאיננה חריגה, אלא היא נמצאת ליד שביל ההליכה ביער. לפיכך, התמונות אינן יכולות להוות ראיה לקשר כלשהו בין נאשם 1 לבין המקום בו נמצא הנשק שנתפס.

בקרב המקום בו נתפס הנשק (100-150 מטרים מביתו של נאשם 1) אין ולא כלום, שכן מדובר, כאמור, בשטח פתוח ובאזור נמצאים בתים רבים נוספים, מהם הקרובים יותר אל המקום בו נמצא הנשק שנתפס.

41. כחיזוק לראיות הנסיבתיות בנוגע להחזקת הנשק שנתפס, מונה ב"כ המאשימה את שתי הגרסאות השונות של נאשם 1 ביחס לטלפון שלו, בהן הוא רואה ניסיון להסתיר מהמשטרה את התמונות שצולמו בטלפון. בהודעתו במשטרה (ת/42 שורה 8) אמר נאשם 1 שהוא השאיר את הטלפון ברכב, בעוד שבבית המשפט טען שהטלפון נפל לו בדרך (עמ' 34 לפרוטוקול).

לא ניתן לקבוע שגרסאותיו של נאשם 1 בנוגע לטלפון שלו (בין ששכח אותו ברכב ובין שאבד אותו בדרך) מצביעות דווקא על ניסיון להעלים את הטלפון. אולם, גם אם כך הדבר - אין בכך כדי לומר שהיה בכוונתו להסתיר מעיני המשטרה דווקא את התמונות. הרבה יותר סביר שהוא רצה להסתיר מעיני המשטרה את המסרונים שהוחלפו בינו לבין נאשם 2, המצביעים על עבירה של קשירת קשר, בה הוא אף מורשע במסגרת הכרעת דין זו.

42. אמנם, שקריו של נאשם יכולים לחזק את ראיות התביעה ואף להוות סיוע, מקום בו הוא נדרש, אך תנאי לכך הוא, שיהא מדובר בשקרים מהותיים, אשר יורדים לשורשו של עניין, אשר הוכחו בראיות פוזיטביות ועצמאיות ואשר הנאשם לא נתן להם הסבר הולם. ראו: ע"פ 38/49 מחמד קנדיל נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד ב(1) 813 (10.11.1949); ע"פ 125/50 - דוד יעקובוביץ נ' היועץ המשפטי לממשלת ישראל פ"ד ו(1), 514, בעמ' 565-566 (12.06.1952) "ההנחה היא כי שקרי נאשם נובעים מתחושת אשם וניסיון להתנתק ממעשה העבירה (ע"פ 814/81 אל שבאב נ' מדינת ישראל, פ"ד לו(2) 826, 832 (1982)). יחד עם זאת, טעם נוסף לשקרי נאשם עלול להיות תחושות של מצוקה ובלבול (ע"פ 8002/99 בכר נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(1) 135, 142 (2001)). מכאן הזהירות שיש לנקוט במתן המשקל הראייתי המתאים לשקרי נאשם" - ע"פ 1645/08 - פלוני נ' מדינת ישראל. (3.9.2009).

במקרה דנן לא הוכחו שקרים מהותיים. אמנם קיימות סתירות מסוימות בדברי נאשם 1 בנוגע לטלפון הנייד שלו ובנוגע לסיבה לצילום התמונות שנמצאו בטלפון שלו, אולם הנאשם נתן לכך הסברים ומכל מקום - אין אלה שקרים בעניינים מהותיים, אשר יש בהם כדי להוות ראיה מסייעת או מחזקת, לעניין העבירה של החזקת נשק, המיוחסת לנאשם 1, מה גם שמלכתחילה אין ראיות נסיבתיות בעלות עוצמה מספקת הקושרות את נאשם 1 לעבירה זו כך, שממילא, אין כל כך מה לחזק.

43. בחינת הראיות, לעניין החזקת הנשק שנתפס, מעלה, כי מדובר בראיות שמשקלה של כל אחת מהן מועט ביותר, אם בכלל. מדובר בראיות נפרדות שאינן קשורות זו לזו ואינן משתלבות זו עם זו ואין בהן כדי להצביע, גם לא בהצטברן יחדיו, על קשר בין נאשם 1 לבין הנשק שנתפס בתוך השיח, בוודאות הנדרשת של מעבר לספק סביר.

לא ניתן לומר שיש כאן מכלול ראיות המצביעות לאותו כיוון, היינו - כי נאשם 1 החזיק בנשק שנתפס; יש בפנינו מספר ראיות, שאף אינן חזקות, אשר אין קשר בין אחת לרעותה; אין כאן "מארג ראיתי אחד" כנדרש (ראו עניין אבו עמאר לעיל), אלא מצבים שונים, שלא בהכרח קיים קשר ביניהם. דווקא ניסיונה של המאשימה למצוא קשר בין הראיות ובין הסיטואציות השונות, הוא ניסיון מלאכותי, שלא ניתן לקבלו.

לאור כל האמור לעיל, לא ניתן לומר שהמסקנה ההגיונית והסבירה היחידה, מהראיות שהובאו, היא קשר בין נאשם 1 לבין הנשק שנתפס.

44. לפיכך, **אני מזכה את נאשם 1 מהעבירה של החזקת הנשק המיוחסת לו בכתב האישום.**

כדורי התחמושת שנמצאו בבית נאשם 2

45. אין חולק שבמזוודה בחדרו של נאשם 2 נמצאו כדורים בקוטר 9 מ"מ, המהווים תחמושת לנשק (ראו דוחות פעולה מיום 15.1.20 - ת/ב' ו- ת/5). בהודעותיו במשטרה (ת/36 עמ' 3 שו' 30-35; ת/37 עמ' 3 שו' 42-44), קשר נאשם 2 את עצמו למזוודה, אך הכחיש ידיעה בדבר הכדורים הנמצאים בה. לדבריו, כשבעה חודשים לפני חקירתו, הוא מצא את המזוודה בעבודה, הביא אותה הביתה ולא הסתכל מה יש בתוכה.

46. גרסה זו איננה סבירה, על פניה ואף אין בה פירוט מספיק. למעט אמירה לפיה הוא מצא את המזוודה "בדירה בנהריה" בה עבד בשיפוצים, נאשם 2 לא הסביר באיזו דירה או אצל מי הוא "מצא" את המזוודה; האם עשה דבר מה על מנת לברר למי היא שייכת; מדוע לקח אותה לביתו; הכיצד ייתכן שהוא לא הסתכל מה יש בתוכה ועוד.

הנאשם בחר שלא להעיד בבית המשפט, לא להיחשף לחקירה נגדית ולא להסביר את כל הדרוש הסבר, על מנת שניתן יהיה לקבל את גרסתו. בנסיבות אלה, שתיקתו בבית המשפט מחזקת את הראיות נגדו ומבססת ידיעה שלו על הכדורים המצויים במזוודה.

47. בניגוד לנטען בסיכומי נאשם 2, היעדר הוכחה בדבר טביעות אצבע של נאשם 1 על הכדורים שנמצאו בחדרו, איננה מהווה ראיה לזכות הנאשם. אין צורך בהימצאות טביעות אצבע על הכדורים, כדי להוכיח ידיעה של נאשם 2 על הימצאות הכדורים במזוודה. סנגורו של נאשם 2 טוען למחדל חקירה בכך שהמשטרה לא חקרה את האדם עליו נאשם 2 הצביע, לטענתו, בהודעתו ת/39, בנוגע למזוודה עם הכדורים.

אלא, שלא מצאתי כל התייחסות כזו בהודעה הנ"ל. בהודעתו ת/36 נאשם 2 אמנם סיפר שהוא מצא את המזוודה בדירה בנהריה שם עבד בשיפוצים, אולם הוא לא מסר (בהודעה זו או בכל הודעה אחרת שמסר) כל פרט על הדירה או על אדם כלשהו אותו ניתן היה לחקור בעניין זה. אין מדובר, אפוא, במחדל חקירה.

48. לפיכך, בהתייחס לכדורי התחמושת שנמצאו במזוודה, אני מרשיעה את נאשם 2 בעבירה של החזקת נשק - ארבעה כדורים בקוטר 9 מ"מ, כמיוחס לו בכתב האישום.

49. התוצאה הכוללת היא כאמור בסעיף 4 להכרעת דין זו.

ניתנה והודעה היום, י"ט אלול תש"פ, 08 ספטמבר 2020, במעמד הצדדים.